

Ertsey Attila DLA

Új pénz, új paradigma

Az új pénz, mint centrális megoldás a jelenlegi pénzrend krízistényezőire és mint alap egy önigazgató társadalom pénzrendszeréhez, szemben a CBDC kockázatával

Absztrakt

A jelenlegi pénzrend permanens krízisét több tényező okozza:
a jelenlegi tőkefogalom és értékfogalom, mely növekedési kényszert teremt egy véges erőforrásokkal rendelkező gazdaságban
a pénz árujellege, mely lehetővé teszi a pénzpiacok létrejöttét és a spekulációt, valamint a kincsképzést
a kereskedelmi bankok korlátlan hitelpénz-teremtési lehetősége, mely folyamatos inflációt gerjeszt
a pénzmonopólium, mely által a pénz birtokosai hatalmi pozícióba kerülnek.
Az új pénzrend egy új tőke- és értékfogalmon alapul. Az új pénz határidős, azaz lejáratos, öregedő pénz. Az új pénz önérték nélküli csereeszköz, a spekuláció és az infláció lehetséges kizárt.
A decentralizált pénzrendszer egy alulról felépülő, önigazgató társadalom alternatívájával megszünteti a munka nélküli jövedelemszerzést, és valós választ ad a CBDC globális bolsevizmusával szemben.

Egy robot 5-10-szer hatékonyabb, mint egy ember. 2050-ig 400-800 millió embert váltanak ki, akikből a mai paradigma szerint munkanélküli, eltartandó, felesleges ember lesz, akit alapjövedelemmel táplálnak, vagy leselejteznek.

Hogyan lehet megakadályozni, hogy az ember feleslegessé váljon? Az önjelölt globális elit válasza ismert: eugenika - népességszabályozás háborúkkal, járványokkal, éhínséggel, sterilizálással. E válasz mögött rejtve ott van az is, hogy eközben ők megtartják hatalmukat.

Mi a mi válaszuk?

Az okokig kell lemennünk a megoldásért.

Az elit hatalma elavult gondolatokon alapszik: egy elavult pénzfogalmon, egy téves tőkefogalmon és egy elavult tulajdonfogalmon. És azért tudják gyakorolni, mert monopoljogot szereztek ezek fölött. Ezekhez kell hozzányúlnunk.

A jelenlegi közgazdaságtan még nem lépett túl a marxi munkaérték-elméleten, amellett, hogy maga a gazdaság organikus működése ennek ellentmond, és jól mutatja a valóságot. Marx szerint egy áru értéke a belesűritett munkával azonos. Ez tévedés, melynek illusztrációja a kommunista rendszer hiánygazdasága, tudniillik annyit ér egy termék, amennyit a piac fizet érte. Az értékképzés folyamatának két pólusából azonban a jelenlegi, a materialista természet- és társadalomtudományon alapuló közgazdaságtan csak az egyiket látja, a másiktól nem vesz tudomást.

Az egyik pólus a materiális értékképzés. Itt az emberi képességet (szellemet, individuális munkavégző képességet) fordítjuk az anyagra, azaz a természeti alapra (pl. termőföld), ebből termék (áru) készül. Ha ez a termék kikerül a piacra, onnantól beszélhetünk gazdasági értékről. Az önellátó gazdaságban csak használati, vagy fogyasztói érték keletkezik, de mivel nem kerül be az árucseré körforgásába, gazdasági értelemben nem létezik. A másik pólus egy immateriális értékképző folyamat, és ez a szervezési érték. Ekkor a szellemet a munkára fordítjuk. A munka megszervezésével kevesebb ember tudja ugyanazt az árumennyiséget előállítani, így az ő munkateljesítményük megspórolódik. A megspórolt munka mellett az eddigi munkavégzők felszabadulnak és az ő jövedelmük is megspórolódik. Ez maga a képződő tőke. Ez a jövőben nem kizárólagosan a tőketulajdonosé, hiszen egy társadalmi összműködés eredménye, amiben benne van a vállalkozó (a mai tőketulajdonos) képessége is, de nem csak az. A nagyobb hányad a közösségé, és azt a tőkét a közösség átírányítja egy új területre, ahol a felszabadított emberek új munkáját finanszírozza hitelpénzként.

Ezért a ma munkanélkülivé tett tömegekből nem munkanélküli lesz, mert jövedelmüket nem vonja el monopoljogával élve a tőketulajdonos, hanem a munkavégzés alól felszabadított emberek megspórolt jövedelmét más területre kell irányítani, ahol ugyanők azt felhasználhatják jövedelemként a társadalom érdekében végzett hasznos munkára.

Vagyis ahelyett, hogy „felesleges” embereket gyártanánk, egyre több ember juthat több lehetőséghez, ha a tőke-, pénz- és tulajdonmonopóliumot feloldjuk.

Tehát van megoldás, de az efféle gazemberek, mint Harari, Schwab és a többiek inkább kiirtanának minket, és elvonnák életünk értelmét, a munkát, és alapjövedelmen tartanának, totális kontroll alatt.

Ez a működés csak egy tulajdonreformmal együtt tud működőképes lenni. Ebben a tulajdon a közösségé (a Szent Koronáé), és csak birtokba, használatba lehet adni, meghatározott időre és feltételekkel. Megvásárolni vagy eladni nem lehet. Az átruházásról a helyi közösség dönt, és ott pénzmozgás nem történik. Ez lendít a gazdaságon, mert nem fagyaszt le tőkét ingatlanba. A tulajdonreformnak ki kell térnie a termelőeszközökre és az ingatlanra is, azok speciális szabályozására. A használatba adott termelőeszközök egyfajta körforgása valósul meg, ahhoz kerülvén, akinek képessége van, nem ahhoz, akinek vagyoni fedezete.

A tőkefogalom és a tulajdon reformja mellett a pénzt is meg kell reformálni. Az új pénz határidős, azaz lejáratos, öregedő pénz. Az új pénz önérték nélküli csereeszköz, a spekuláció és az infláció lehetősége kizárt.

A pénz egy zárt rendszerben működő elszámolási eszköz, egyfajta könyvelés. Nincs árujellege, nem kerül ki a tőzsdére, nem érinti a spekulációs árfolyammozgás, nincs árfolyama.

Egyetlen bank van, a központi bank, mely nem gazdálkodik, csak kibocsátja a pénzt és bevonja és könyveli mindenki bankszámláját. A határidős pénz tág lehetőségeket nyit, de Alexander Caspar javaslata szerint egyéves ciklusban működne, kezdetben. A termelő vállalkozásoknak kettős számlarendszerük van,

egy bevételi és egy kiadási számla. A pénzigényt a vállalkozások gazdasági terükben jelzik a bank felé, aki azt hitelként az éves kiadandó pénzmennyiséget a vállalkozás nyitószámlájára teszi január elsején. Ez éves fix pénzmennyiséget jelent, és kizárja az inflációt. A kiadási számláról költheti a vállalkozás pénzét, fedezve költségeit, a termelési költséget, a jövedelmeket, és év végéig elkölte azt, a számla kiürül. Bevételeit a bevételi számlára gyűjti, ami azonban zárt számla, nem nyúlhat hozzá. Év végéig ez a számla feltöltődik, nagyjából azonos mértékben, mint amennyi a kiadása volt. A bank az év fordulóján a zárt számlán lévő pénzt átkönyveli a következő év nyitó kiadási számlájára, és az első év hitelét nem kéri vissza. Innentől önjáró a rendszer.

A nem termelőknek, akik csak fogyasztók, csak kiadási számlája van.

Az új pénz feltétele a helyi gazdaságban létrehozandó társulások léte. Ők a termelőkből és fogyasztókból állnak össze – klasszikus formái a spontán létrejött kosárközösségek, vagy munkástanácsok. Az árat a termelők és a fogyasztók állapítják meg, nem profittermelés céllal, hanem úgy, hogy a termelési költségek fedezzék a termelő költségeit, és találkozzanak a fogyasztó pénzkínálatával. Ők közösen állapítanak meg egy árrést, ami a közösségé.

A pénznek ma is három formája van, de ezt elfedi a jelenlegi működés:

- vásárlópénz, hitelpénz, ajándékpénz. A vásárlópénz a csereeszköz, ez tud átalakulni a másik kettővé, a helyi közösség testületének döntése alapján. A tranzakció lezajlik, a vásárlópénz egy része a termelőhöz áramlik, az árrés pedig a közösség testületéhez (de egy meghatározott részéről maga a vállalkozás is dönthet). A testület ezt átalakítja hitelpénzzé vagy ajándékpénzzé.

A hitelpénz a helyi közösség beruházásigényét fedezi. Ezzel a társulás banki funkciót vesz át. A kereskedelmi bankokra nincs többé szükség. A hitel személyi és nem reálhitel. Nem kell vagyoni fedezet, hanem vállalkozói képességre van szükség.

A pénz másik része ajándékpénz. Ez mindazt finanszírozza, amit eddig az állam adópréssel elvett és az újraelosztó rendszerén keresztül ebből finanszírozta azokat az intézményeket és egyéneket, akik vagy csak fogyasztanak, vagy immateriális termelést végeznek: egészségügyet, oktatásügyet, kultúrát, egyházakat, gyerekeket, idősgondozást, és a redukált állami funkciókat (törvényhozás, igazságszolgáltatás, végrehajtás, rendőrség, honvédség). Ez most a helyi közösség rendelkezése alá kerül. Ezt csak egy átmenettel lehet megvalósítani, egy új Kiegyezéssel, ahol az állam tervszerűen vonul vissza a gazdaságból

és a kultúrából, olyan ütemben, ahogy a helyi öngazgató intézmények kiépülnek. Az új pénzmozgást egy társasjáték szimulálja, aminek segítségével a helyi közösség megtanulja a pénzzel való felelős gazdálkodást.

Az új rend a helyi közösségekből indul, és szervesen fejlődve alulról felfelé integrálódik, falusi-járási-megyei-regionális szinten az országos szintig. Egy a jelenlegi struktúrával analóg rendszer épül ki, egy lényeges különbséggel: az eddigi egységállam centralizáltan, felülről lefelé épül, kétes legitimációval és kedvezményezett rétegekkel, akik pozíciókat szereztek a rendszerben. Az új rend pedig alulról fölfelé és legitim módon épül.

A jelenlegi paradigma pedig egy centrális megfigyelőállam és egy világkormány felé halad, annak központosított digitális valutájával, egy totális bolsevizmus felé.

Az új paradigma pont fordítva: alulról, az érintettek kontrollja alatt, értve és akarva, semmilyen intim adatot nem kezelve.

Az új rend felépítése megkezdődött, a létesülés során adódó kérdésekre az öngazgató társadalom ad választ, amit a Párhuzamos Társadalom Mozgalom képvisel és épít. Ők két forgatókönyvet készítenek: egy vészforgatókönyvet egy krízis – bankválság, hiperinfláció, tőzsdekrach, háború, stb.) esetére és egy lassú, szerves fejlődés esetére. Az új rend reziliens, tehát bármilyen válsághelyzetben működőképes marad.

Források:

Rudolf Steiner: A szociális élet kérdései

Rudolf Steiner: Nemzetgazdasági kurzus

Alexander Caspar: Az új pénz

Lothar Vogel: Az ember önmegvalósítása a szociális szervezetben